* * *

Я пішла як на дно. Наді мною свинцеві води.
Тихі привиди верб обмивають стежку з колін.
Захлинулась і впала, як розгойданий сполох свободи,
як з німої дзвіниці обрізаний ворогом дзвін.

Я вгрузаю в пісок. Може, десь там, в часах потомних,
хтось, колись, пригадає і тихо мене позве.
Дивні риби, і хмари, і тіні биків бетонних —
все пливе наді мною... усе наді мною пливе...

Мені сниться мій храм. Мені сняться золочені бані.
У високому небі обгорілої віри хрести.
Мені холодно тут. Та принаймні — ніякої твані.
Глибина, вона що ж? — потойбічна сестра висоти.

Забуваю свій голос. І вчуся тихо конати.
Крижаніє ріка. Вже немає ні хвилі, ні хмар...
Та зате хоч одне: перетлілі мої канати
в не мої Великодні не сіпає жоден дзвонар.